

اعتراضات خود را ضد سرمایه داری کنیم

کارگران ضد سرمایه داری / آذر ۱۴۰۰

مراکز و محل کار درآوریم و بطور واقعی و عملی از یکدیگر حمایت نمائیم.

۲- اگر هر مؤسسه تولیدی و تجاری به هر بهانه در آستانه تعطیل قرار دارد، باید بی درنگ راه تصرف و اداره شورایی آن را پیش گیریم.

تعطیلی کارخانه ایرانخودرو تبریز و خطر گسترش این شکل از یورش وحشیانه طبقه سرمایه دار و حکومت اسلامی سرمایه، بار دیگر رجوع به راهکار تصرف مراکز کار را صد چندان می سازد. هیچ بعید نیست در مقابل یورش و هجوم طبقه سرمایه دار و تعطیلی دیگر مؤسسات، کارگران این مراکز به فکر تصرف محل کار برآیند و مانند کارگران هفت تپه اداره شورایی کارخانه را راهکار مبارزاتی خود اعلام دارند.

در اینجا نیز ضمن اشاره به تجربیات تاریخی متذکر شده ایم که در مقطع قیام

ما کارگران ضد سرمایه داری همیشه بر این تاکید داشته ایم که تجمع اعتراضی در مقابل مجلس و نهادهای حکومتی، هیچ سرمایه دار خصوصی و دولتی را مجبور به پرداخت هیچ مقدار از خواسته های طبقه ما نکرده و نخواهد کرد. ما همواره اعلام کرده ایم:

۱- در هر کجا که چرخ کار و تولید می چرخد، اعتصاب را راهکار مبارزات خویش کنیم و سرچشمه تولید سرمایه را خشک سازیم. اما بلافاصله گفته ایم که با توجه به وجود بحران اقتصادی و وضعیت بحرانی حکومت اسلامی سرمایه، راهکار اعتصاب به شرطی موفقیت آمیز خواهد بود که بر شقه شقه و پراکنده بودن صفوف خود غلبه کنیم. معلم، کارمند، پرستار، بازنشسته، خانه دار، همگی خود را اعضای یک طبقه بدانیم، این اعتصابات را از حصار و محدوده

۵۷ و بعد از آن، کم نبودند مواردی که خود کارگران، مدیریت را به دست گرفتند و به جای مدیران فراری، چرخ تولید را به حرکت درآوردند. اما کار آنها مانعی در استثمار شدن آنها توسط سرمایه پدید نیاورد. شوراهای کارگران در قیام ۵۷ ماهیت ضدسرمایه داری نداشتند. کنار گذاشتن کارفرما از اداره مؤسسه و اینکه کارگران خودشان وظایف کارفرمایان و صاحبان سرمایه را به دوش کشند، استثمار خویش توسط سرمایه را تداوم بخشند و در عین حال مزد محقر خویش را هم برداشت کنند، اقدامی فاقد هر میزان بار سرمایه ستیزی است. اینکه چند کارگر به جای مدیرعامل شرکت، وظیفه رتق و فتق کارهای مربوط به چرخه تولید سرمایه داری و استثمار کارگران را به دست گیرند و اضافه ارزش انبوه حاصل خود را تحویل مالکان دولتی یا خصوصی سرمایه دهند، هیچ سنخیتی با تصرف کارخانه توسط شوراهای کارگری به عنوان یک لحظه و یک جزء از پیکار سراسری و شورایی طبقه کارگر علیه سرمایه داری ندارد.

تصرف کارخانه از طریق قدرت شورایی و ضد سرمایه داری توده کارگر، یعنی کارخانه را به

صورت شورایی به دست گیریم، تولید و توزیع را شورایی پیش بریم. هدف تولید و توزیع را تأمین معیشت و تضمین رفاه اجتماعی خود گردانیم، تولید و توزیع را در راستای تأمین نیاز آحاد افراد جامعه سازماندهی کنیم.

۳- مثل روز روشن است که سرمایه داران و حکومت اسلامی سرمایه هر اعتصاب ما و هر تلاش ما برای تصرف مراکز کار را سرکوب خواهند کرد. در نتیجه برای هر میزان پیروزی، نیازمند سازمانیابی شورایی ضد سرمایه داری سراسری تعداد هر چه بیشتری از آحاد طبقه خود هستیم. برای تضمین پیروزی، نیازمند تدارک همبستگی و حمایت وسیع همزنجیران طبقه خود می باشیم.

۴- کلیدی ترین نکته مورد تأکید ما این است که باید به مبارزه واقعی علیه طبقه سرمایه دار، علیه قدرت سیاسی سرمایه و علیه کل موجودیت سرمایه داری روی آورد. هر اعتصاب، تظاهرات، راهبندان، راهپیمائی، تصرف محل کار، شورش و هر شکل دیگر مبارزه به عنوان جزئی از جنبش سراسری طبقه ما برای نابودی سرمایه داری و محو کار مزدی به حساب آید و این نقش را ایفا نماید.